

har sagt, har haft en ganske ekstraordinær Indtægt paa 7—8 Mill. Kr. paa Grund af særlige Skatteforhold i København, og at der for det paagældende Skatteaar uden denne Indtægt vilde have været et Underskud paa 5—6—7 Mill. Kr.

Jeg skal derefter vende mig til Tillægsbevillingsloven for 1926—27. Det er jo ellers almindeligt, at netop den Debat, vi er inde i i Dag, finder Sted ved Tillægsbevillingslovens Behandling. Jeg skal ikke komme ind paa nogen lang Debat angaaende Finansaaret 1926—27, men kun konstatere, hvad de fra Finansministeriet fremlagte Tal jo viser, at Aaret bliver et for Staten godt Driftsjaar, som vistnok viser et Overskud — jeg husker ikke nu Tallet saa nøje — paa 3—4 Mill. Kr., et Overskud, som den højtærede Minister vistnok venter vil stige til henimod 10 Mill. Kr., naar det endelige Statsregnskab foreligger.

Jeg maa mene, at dette Resultat er særdeles godt, og jeg kunde tænke mig, at Socialdemokratiet ved Lejlighed ogsaa vilde pege paa dette glimrende Regnskab, og det er ingenlunde min Hensigt for enhver Pris at fortælle, at Socialdemokrater ikke kan gøre noget som helst godt paa denne Jord. Jeg maa altsaa indrømme, at dette Aars Resultat er godt, men jeg maa, som gentagne Gange tidligere sagt, hævde, at det forholdsvis gode Resultat i alt væsentligt i Virkeligheden bygger paa Skattelove, som er gennemført imod det socialdemokratiske Parti, og maa tillige hævde, at naar Udgiftssiden ikke er blevet større, end den er i 1926—27, skyldes dette i høj Grad, at Socialdemokratiet ikke har kunnet faa gennemført forhøjede Bevillinger til sociale Formaal, en Gennemførelse, som vilde have medført, at Regnskabet for 1926—27 vilde have set særdeles meget daarligere ud.

Jeg har allerede ved de faa Bemærkninger, jeg gjorde ved Tillægsbevillingslovsforslagets tredie Behandling, henledet Opmærksomheden paa, men jeg ønsker dog at gentage det her, at naar det paagældende Regnskabsaar 1926—27 viser sig saa forholdsvis gunstigt, skyldes dette faktisk ene og alene det Forhold, at de indirekte Skatter i det paagældende Aar er indgaaet med langt større Beløb end antaget, og jeg maa, som ogsaa ved tidligere Lejlighed, have Lov til at understrege, at det efter min Mening baade er interessant og i hvert Fald finanspolitisk set glædeligt, at de indirekte Skatter, som jo i saa høj Grad nu hviler paa Luksusbeskatning, kan give et saa stort Beløb, som de nu en Gang har givet, et Forhold, som, efter hvad jeg har

set i et af de nyere Hæfter af „Tilskueren“, har fremkaldt en Udtalelse, der viser, at den højtærede Finansminister trods mange tidligere Skænd fra radikal Side paa Grund af hans for store Venlighed overfor Toldbeskatning, dog anses for at være en Mand, som selv radikale Kredse, trods de under ham gennemførte Toldlove, kan bruge. Takket være dette Forhold er det finansielle Resultat for 1926—27 særdeles tilfredsstillende. Desværre viser jo Statsbanedriften for det paagældende Aar en meget stærk Bevægelse i modsat Retning, ellers vilde Resultatet have været saa meget bedre. — Med disse Bemærkninger om 1926—27 skal jeg vende mig til Aaret 1927—28, som der jo nu er særdeles gav Grund til at debattere, ikke mindst under Hensyn til, at vi nu i Modsætning til, hvad der ellers almindeligt er Tilfældet ved Finanslovsforslagets tredie Behandling, er langt inde i det paagældende Finansaar. Jeg maa da først sige, at det vil være naturligt at stille sig det Spørgsmaal: Vilde det Finanslovsforslag, som blev fremlagt af den socialdemokratiske Finansminister, have kunnet vise Balance, hvis man ikke havde foretaget sig noget ekstraordinært? I sin Tale den 17. Juni — tror jeg det var — kommer den højtærede Finansminister ind paa dette Forhold og udtaler, at efter en vis Opgørelse, der viser, at de Nedsæringslove, som er gennemført, betyder en Besparelse af saa og saa meget, vil der ligegodt for indeværende Finansaar kun blive et Overskud af saa og saa meget, og derefter kommer den højtærede Finansminister til et indirekte Bevis for, at hvis Nedsæringslovene ikke var vedtaget, vilde der være blevet et stort Underskud paa Finansloven.

Nu er jeg ikke nogen stor Ven af indirekte Beviser, de er undertiden lette at anvende i en Diskussion, men jeg holder nok saa meget af direkte Beregninger. Jeg ved saaledes bl. a. fra min Virksomhed som Medlem af Landsoverskatteraadet, at i Tal er de indirekte Opgørelser de fleste, men naar Regnskabet er godt, holder vi nu alligevel mere af de direkte. Tager vi altsaa en direkte Opgørelse, stiller det sig saaledes for mig, at der efter det Finanslovsforslag, som Finansminister Bramsnæs fremlagde, var et Overskud paa 1,3 Mill. Kr. Hertil skal lægges det Overskud, som vil fremkomme ved, at visse Toldlove blev fornyet, noget, som den daværende Minister stillede i Udsigt som Kompensation for, at han gik ind for at nedsætte Posttaksterne. Efter den Opstilling, der nu er foretaget, maa disse Toldlove antages at ville give 7 Mill. Kr.